

OGÓLNOPOLSKIE POROZUMIENIE ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

KP SOJUSZU LEWICY DEMOKRATYCZNEJ

„Sytuacja na rynku pracy – krytyczna ocena działań rządu”

1. Pięć miesięcy rządów premiera Kazimierza Marcinkiewicza przyniosło nam **wzrost bezrobocia o 153 800 osób.**
2. 30 Października 2005 r. (początek rządów PiS) – liczba bezrobotnych wynosiła 2 712,1 tys osób. Na koniec lutego 2006 r. w Polsce jest 2 865,9 tys. osób bez pracy
3. Liczba bezrobotnych zarejestrowanych w urzędach pracy na koniec lutego br. wynosi 2.865,9 tys. osób. **W ciągu 5 miesięcy rządów premiera K. Marcinkiewicza ilość bezrobotnych zwiększyła się o ponad 154 tysiące osób.**
4. Prawo do zasiłku posiada zaledwie 400 tys. osób (14,0% ogółu bezrobotnych). **2 miliony 466 tysięcy bezrobotnych nie ma prawa do zasiłku.**
5. Stopa bezrobocia – 18%
 - Tragiczna sytuacja jest w wielu województwach. Najwyższa stopa bezrobocia wg województw:
 - a) 28,0% - warmińsko mazurskie,
 - b) 26,0% - zachodniopomorskie,
 - c) 24,0% - lubuskie,
 - d) 22,8% - kujawsko-pomorskie.
 - Kobiety w liczbie 1.508,6 tys. osób, stanowią 52,6% ogółu bezrobotnych.
 - Liczba bezrobotnych do 25 roku życia – 639,0 tys. czyli 22,3% ogółu bezrobotnych.
 - Liczba długotrwale bezrobotnych – 1.860,6 tys. osób – czyli 64,9% ogółu bezrobotnych.

O tych liczbach należy mówić głośno – bo jak do tej pory to ten rząd tylko się kłóci o termin kolejnych wyborów, a nie potrafi rozwiązywać najważniejszych problemów.

- Polska osiągnęła **najniższą stopę zatrudnienia i najwyższą stopę bezrobocia** wśród krajów OECD; mamy także najwyższą stopę bezrobocia długotrwalego (czterokrotnie wyższą niż średnia w krajach OECD);
- mamy **najwyższe bezrobocie wśród młodzieży, sięgające 35-40 proc.;**

- najniższe zasiłki obejmujące zaledwie 14% zarejestrowanych bezrobotnych oraz najniższe wydatki na 1 bezrobotnego na aktywne programy rynku pracy (60-krotne niższe niż średnie w UE).

Sytuacja ta powinna wymagać nadzwyczajnych działań rządu.

6. Przez 5 miesięcy rząd nie przygotował zarysu rozwiniętego i realistycznego programu zwalczania bezrobocia.
7. Krajowy Plan Działań na rzecz zatrudnienia na 2006 rok jest niedostatecznie przygotowany – istniejący: nie zawiera konkretnych rozwiązań. Przedstawione działania są pozorne:
 - optymalizowanie dostępu do świadczeń prowadzących do wcześniejszej dezaktywizacji pracownika – co należy czytać: dalsze cięcia w sferze zasiłków,
 - wdrożenie nowych rozwiązań zapewniających zwiększenie dostępu do usług rynku pracy – działanie, które nie przyniesie nowych miejsc pracy,
 - podwyższenie jakości usług świadczonych przez powiatowe i wojewódzkie urzędy pracy,
 - poprawa informacji o rynku pracy,
 - zwiększenie elastyczności i zróżnicowania form zatrudnienia i organizacji pracy – czyli dzielenie się miejscami pracy, a nie tworzenie nowych,

To nie jest program na zwalczanie bezrobocia i tworzenie nowych miejsc pracy. To jest program stagnacji, który z pewnością przyniesie wzrost bezrobocia.

Z danych na koniec lutego 2006 r. wynika, że 100 kolejnych zakładów pracy zadeklarowało zwolnienie w najbliższym czasie 7,1 tys. pracowników.

Czy ten katalog 13 kierunków działań zaprezentowany w dokumencie jakim jest Krajowy Plan Działań na rzecz Zatrudnienia na 2006 rok jest wystarczający?

Zdaniem OPZZ:

jest on wielce niewystarczający, gdyż determinantami określającymi popyt na pracę są nie tylko programy aktywizacji absolwentów, kredyty dla bezrobotnych na rozpoczęcie działalności gospodarczej, subwencjonowanie tworzenia miejsc pracy, zmiany legislacyjne dotyczące funkcjonowania rynku pracy, determinanty zmieniające strukturę zapotrzebowania na kadry, podwyższanie jakości usług rynku pracy ale również: czynniki stymulujące, np. wzrost popytu na dobra i usługi; czynniki ograniczające (hamujące), np. dekonunktura, trudności ze zbytem towarów; stabilny, wysoki wzrost gospodarczy, preferowanie dodatniego bilansu obrotów zagranicznych; czynniki o zasięgu globalnym, np. dominujący model zbiorowych stosunków pracy; czynniki o

charakterze ekonomiczno-finansowym, np.; czynniki o charakterze makroekonomicznym, np. stanowiące prawo gospodarcze, polityka kursowa, handlu zagranicznego; podmioty zdecentralizowane, np. regionalne i lokalne programy aktywizacji gospodarczej, działalność rozwojowa firm oraz jej praco oszczędny lub praco chłonny charakter; czynniki oddziałujące na ilościowe nasilenie popytu, np. stan koniunktury gospodarczej, uwarunkowania sezonowe, np. restrukturyzacja produktowa i technologiczna; czynniki bezpośrednio oddziałujące na popyt, np. poziom finansowania kosztów osobowych w sferze budżetowej; czynniki pośrednio wpływające na zmiany popytu, np. prywatyzacja przedsiębiorstw; czynniki zmieniające popyt w krótkim okresie, np. organizacja robót publicznych; Analizując rządowy dokument, z przerażeniem stwierdzamy, że niewiele z wymienionych czynników uwzględniono, stąd zaproponowano dość ubogi katalog w kierunkach działania.